

ภาษาไทย
ภาษาที่ ๑ ซึ่งถูกลืม

“ภาษาไทย” ไข่มุกไข่มุกเพียงอนุรักษ์
แต่คือหลัก สร้าง-สื่อ คือความหมาย-
สร้างความคิด-สื่อความคิด ทั้งจิต ; กาย
ทั้งดี-ร้าย ทั้งเป็นกลาง ทั้งเท็จ-จริง

ขาดภาษาประจำชน...คนสิ้นคิด

กายและจิตแตกกระจายทุกหมายมิ่ง...

สิ้นไร้ขวัญ หวันผวา...ท่าเหมือนลิง

เอาแต่วิ่งร้อง เจียก เจียก เปรียกขวัญมา

“ภาษาที่หนึ่ง” นั้นสำคัญ เป็นชั้นเอก

เพราะสรรค์เสกสร้างจิต คิดควรค่า

เป็นหลักแก่นแท่นสถาปนทุกวิชา...

รวมทั้ง “ภาษาที่สอง, สาม ฯลฯ” ครอบตามดู

ย่อมเห็นได้ จากหลายปีที่ผ่านมา

ไม่เทิดค่าภาษาไทย จึงอดสู

การศึกษาพิการกิจ ทั้งศิษย์-ครู

ความรู้แผ่ซ่านทุกการวิชา

ผลทดสอบฯ ที่ออกมา น่าใจหาย

ทั้งที่ทุ่มงบฯ มากมาย กลับไร้ค่า

เพราะทิวลิปริดอวิชา

ไม่เทิดค่า “ภาษาไทย” ให้ผ่องเพ็ญ

.....

การศึกษาคือแก่นสารทุกการกิจ

แต่กลับกลายเป็นพิษ เป็นทุกข์เข็ญ

ปฏิรูป กี่รอบ กี่ครั้ง ยังล้าเค็ญ

เพราะไม่เห็น ซึ่งคุณค่า “ภาษาไทย”

(ยังมีต่อใน “มัจฉาของนักการศึกษา” คลิ๊กดูรายการ)

๑๑ กรกฎาคม ๕๓

ศรี ศักษา...ผู้รจนาททวิ